

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Běluňská 259/68, 193 00 Praha 9 – Horní Počernice, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 29. 1. 2004, č. j. OAM-272/VL-10-11-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2004, č. j. 60 Az 32/2004-22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Vladimíra Vlčka, CSc., **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka **bude vyplacena** z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2004 zamítl žalovaný žalobcovu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 9. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v posouzení důvodu, pro nějž byla žalobcova žádost zamítnuta. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, žalobcův odchod z Ukrajiny byl motivován především neshodami v rodině a ekonomickými problémy; do azylového řízení pak žalobce vstoupil proto, aby se vyhnul hrozícímu správnímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení azylu již dříve.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku označil žalobce (stěžovatel) jako důvody této stížnosti „důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) až d)“ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); jinak kasační důvody nekonkretizoval. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení; kromě toho požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků

a o tlumočníka. Požádal též o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Usnesením ze dne 5. 1. 2005 soud stěžovateli ustanovil advokáta JUDr. Vladimíra Vlčka, CSc., jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti; ustanoveného advokáta pak mj. vyzval, aby označil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Advokát reagoval podáním ze dne 28. 1. 2005; v něm však pouze obecně uvedl, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci při posuzování situace na Ukrajině, což zakládá důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K podání advokát přiložil zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině; z jejího obsahu je podle něj „zřejmé“, že důvodem stěžovatelova odchodu z vlasti nebyly jen ekonomické obtíže, ale též pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Dále advokát konstatoval, že žalovaný porušil § 3 odst. 1, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu, to vše bez bližšího upřesnění.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení tak jako stížní bod neobstojí, ať už jsou tato ustanovení – citovaná bez dalšího kontextu - obsažena v soudním řádu správním, ve správním řádu či v zákoně o azylu. Stejně tak není stížním bodem odkaz na zprávu o dodržování lidských práv, která je jen souborem obecných údajů nijak se nevztahujících k osobní situaci stěžovatele. [Tato zpráva je navíc poměrně rozsáhlá (deset stran) a zabývá se nejrozličnějšími aspekty života na Ukrajině; není tedy zřejmé, jakým způsobem by se v ní měl soud dobrat informace o skutečnostech, v nichž stěžovatel spatřuje své pronásledování ve smyslu zákona o azylu.]

Postrádá-li kasační stížnost alespoň jeden konkretizovaný důvod, není možno pro tento nedostatek v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Projevuje se zde zásada dispoziční: je na stěžovateli, aby svou kasační stížností určil meze přezkumu. Neučiní-li tak, kasační soud nemá, na základě čeho by přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu. Neobsahuje-li kasační stížnost žádný důvod, který by ji činil způsobitou k věcnému projednání, nestíhá Nejvyšší správní soud ani nutnost přezkumu z úřední povinnosti, již mu ukládá posledně citované ustanovení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nad rámec svého rozhodnutí soud poznamenává, že v dané věci nebylo důvodu pro to, aby správní orgán při zamítání stěžovatelovy žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu současně posuzoval i důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu – byť tak učinil jen v odůvodnění, a nikoli ve výroku. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplýne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán – za předpokladu, že běží lhůta stanovená v odstavci 2 téhož ustanovení – bez dalšího takovou žádost zamítne; konečným způsobem tak ve věci rozhodne, aniž zjišťuje existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Podmínkou pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je přitom nezjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona a neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Posuzování azylových důvodů podle § 13 a § 14 zákona o azylu při současném zamítání žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona nicméně nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a krajský soud postupoval správně, když žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelově zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu